

Számkivetés

Juhász Henrietta - 2020-05-30 14:00:00

fotó: Berán Dániel

Jelentőséggel és történetekkel mi ruházzuk fel őket, vannak közöttük, melyek csak számunkra és szűkebb családuknak fontosak, és vannak, melyek naptárainkba vésve jelzik pirossal a jelentést. Tudjuk, hogy egy-egy ilyen dátumon miként kell cselekedni, már begyakorlott szokásokat örököltünk szüleinktől, nagyszüleinktől.

Elsők között tanultuk meg, amikor még olvasni sem tudtunk, hogy hogyan kell cselekedni az óra mutatói és számai alapján. Hatkor kelni, nyolcra beérni, délben ebédelni, tíz előtt lefeküdni, így osztjuk le a huszonnégyet, ami egy napunkat jelenti. Egyet a háromszázhatvanötből. S szépen lassan, szinte észrevehetetlenül egyre több lesz ebből a háromszázhatvanötből is.

Minap, már épp a tízórai rutin felé tartottunk, amikor a férjem váratlan kérdéssel állt elő. Tudom-e, hogy hány napot éltem eddig? Hát, nem – feleltem, mire ő elővette telefonját és számolni kezdett: 10 031 napja, 240 743 órája, 14 444 580 perce. Ezek aznapi adatok, azóta már gyarapítottam őket. Szinte félelmetesen nagy számok: ha perceimet pénzre válthatnám, már megvehettem volna belőle álmaim házáat. De odaadnék-e életemből egyetlen percet is érte? Adnám a rossz napokat, a fájdalmas pillanatokot?

Aztán így folytatta: ha tizenhat éven keresztül minden másodpercben elteszel egy forintot, akkor összegyűlik belőle ötszázmillió. Tehát egy másodperc egy forintot érhet. De mi van azokkal a pillanatokkal, melyeket ennél értékesebbnek érzünk? Hát azokkal, melyek egy lyukas garast sem érnek? Ezek alapján hogyan ítéljük meg, ki a gazdag és ki a szegény? A perceknek vagy a forintoknak van nagyobb súlya, nagyobb hatalma?

Lehet-e gazdag ember, aki nincstelen, de számtalan boldog pillanatot élt meg életében? Komolyan veszik-e a számok világában azokat az embereket, akiknek a megélt percek a fontosabbak? Mindezt számokban kifejtve valószínűleg egyenlőtlenséget kapnánk.

A matematika sosem tartozott az erősségeim közé. Igaz, van két emléklapom alsós matekversenyekről, ami legalább arra bizonyíték, hogy megpróbáltam jó lenni, de kevés sikerrel. Egyszer általánosban a matektanár nő - miközben én a táblánál álltam - úgy fogalmazott: lesüllyedtem a mocsárig. Talán már sosem felejttem el azt a pillanatot és ezeket a szavakat. A mocsár vélhetően az a hely, ahol azok tartózkodnak, akik nem értenek a számok világához. Így kapcsoltam össze gyermekkoromban a képet, és végtelenül szomorú voltam, hogy nekem csak a mocsár jutott. Aztán felfedeztem, hogy milyen szép virágok nőnek a mocsarak mentén, és rájöttem, hogy minden csak felfogás kérdése.

Nem emlékszem sem az évre, sem a napra, amikor ez történt, csak a pillanatra és a tanulságaira. Egy mocsár állandóan változik, alakja nem szabályos kör, így nehezen kiszámítható, mit tartogathat, de nem cserélném le egyetlen élettelen, szabályos medencére sem.

(folytatása következik)

Juhász Henrietta tárcasorozata, az [OTTHONVÁGY](#) itt olvasható.